

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 465/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. G., K., zastúpeného A., s. r. o., T., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. D. A., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf/49/2010 z 22. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2011 doručená sťažnosť Ľ. G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžf/49/2010 z 22. júna 2011 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „predmetné rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „Daňový úrad N. vydal Dodatočný platobný výmer číslo: 643/230/39808/09/Skov zo dňa 07. 10. 2009, ktorým bol vyrubený sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2006 vo výške 9.976,13 €. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie o ktorom rozhodol nadriadený orgán a to Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím číslo: I/226/17083-36747/2010/990565-r zo dňa 24. 5. 2010, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu v správnom súdnictve, o ktorej rozhodol Krajský súd v T. rozsudkom sp. zn. 11 S/66/2010-41 zo dňa 29. 09. 2010, ktorým žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 8 Sžf/49/2010 zo dňa 22. 6. 2011 tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu...“.

Sťažovateľ tvrdí, že „vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo porušené jeho právo vlastníť majetok garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Neoprávneným vyrubení daňovej povinnosti došlo k zásahu do práva sťažovateľa vlastníť majetok a to tak, že v dôsledku takejto daňovej povinnosti došlo k ukráteniu majetku sťažovateľa. Správca dane pri výkone daňovej kontroly nevyužil dostatočne svoje oprávnenia mu dané zák. č. 511/1992 Zb. na to, aby si preveril, či účtovné doklady o zdaniteľných plneniach sú zaučtované v účtovníctve dodávateľa sťažovateľa, iba jeden krát predvolal súčasného konateľa dodávateľa sťažovateľa J. s. r. o., ktorý sľúbil správcovi dane, že mu dodá požadované doklady, avšak tieto nedodal. Napriek tomu pre preverenie skutočnosti, či sú účtovné doklady o sporných zdaniteľných obchodoch medzi sťažovateľom a jeho dodávateľom nič viac správca dane nevykonal, neuložil dodávateľovi sťažovateľa pokutu v zmysle ust. § 35 ods. 15 zák. č. 511/1992 Zb. až do výšky 33 190 eur, nezačal u neho výkon daňovej kontroly, nepodal trestné oznámenie, uspokojil sa len s konštatovaním, že dodávateľ sťažovateľa požadované doklady nedodal správcovi dane a pritom sťažovateľ nemôže suplovať činnosť štátneho orgánu, keďže nemá žiadny právny prostriedok na vynútenie si splnenia povinnosti predložiť účtovné doklady o zdaniteľných obchodoch svojim dodávateľom, aby bolo preukázané, že tieto dodávateľ sťažovateľa zaučtoval. Z dôvodu, že súčasný konateľ spol. J. s. r. o. sa vyhýba správcovi dane a nespolupracuje s ním (čo za daného stavu nevedlo k osvedčeniu tvrdenia o reálnom dodaní tovaru spol. J. s. r. o.), nemôže byť postihovaný

sťažovateľ tak, že správca dane neoprávnene zasiahol do jeho práva vlastníť majetok, keď mu dorubil daňovú povinnosť a tento dorub odôvodnil tak, že sťažovateľ neodstránil pochybnosti správcu dane, avšak tieto sťažovateľ nie je schopný odstrániť z dôvodu, že nemá prostriedky na donútenie svojho dodávateľa preukázať správcovi dane dodanie a zaúčtovanie sporného tovaru. Reagujúc na odôvodnenie rozsudku prvostupňovým súdom uvádzame, že nie je pravdou, že sťažovateľ nevedel vysvetliť časové rozpory medzi nákupom tovaru od J. s. r. o. a jeho predajom ďalším odberateľom. V konaní pred súdom samotný sťažovateľ tento časový rozpor vysvetlil tak, že pre neho v čase odberu materiálu od dodávateľa J. s. r. o. bolo prvoradé, aby tento dodal svojim odberateľom J. V., J. S. a P. Š., čo aj urobil, týmto materiál dodal, vystavil faktúry a títo odberatelia mu aj zaplatili. Pri odbere materiálu od dodávateľa J. s. r. o. tomuto dodávateľovi sťažovateľ zaplatil a požiadal ho o vystavenie účtovných dokladov, avšak tieto mu dodávateľ J. s. r. o. vystavil až so značným časovým oneskorením. To však v čase odberu materiálu nebol pre sťažovateľa na prvom mieste, keďže prvoradé bolo pre neho dodanie tohto materiálu vyššie uvedeným odberateľom a tiež zaplatenie za toto dodanie materiálu, čo sa aj udialo. Zdôrazňujeme na tomto mieste tú skutočnosť, že títo odberatelia sťažovateľa potvrdili odber tovaru od sťažovateľa, ktorý odobral od spol. J. s. r. o. Rovnako tak sa nestotožňujeme s odôvodnením prvostupňového súdu podľa ktorého v prípade absencie vedomostí štatutárneho orgánu o spolupráci s obchodnými partnermi, tak ide o výkon práva na podnikanie, ktoré nepožíva právnu ochranu. Namietame, že v takomto prípade podľa nášho názoru nejde o absenciu vedomostí, ale o fakt, že si vtedajší konateľ nepamätal na podrobnosti jedného z viacerých obchodov uskutočnených v čase minulom. Je pravdepodobné, že tieto podrobnosti by si vtedajší konateľ mohol vybaviť nahliadnutím do účtovných dokladov firmy J. s. r. o., avšak toto účtovníctvo už nemá k dispozícii, keďže ním disponuje súčasný konateľ, ktorý to správcovi dane nepoprel.

Máme za to, že vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo porušené základného práva sťažovateľa vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a to z dôvodu, že mu bola vyrubená daňová povinnosť len kvôli tomu, že nevedel dostatočne preukázať skutočnosť, ktorých preukázanie nie je reálne možné preukázať bez súčinnosti tretej osoby - dodávateľa, avšak sťažovateľ nemá reálnu možnosť túto tretiu osobu prinútiť splniť si túto povinnosť. V dôsledku uvedeného je tak sťažovateľ sankcionovaný zo strany štátneho orgánu bez

možnosti brániť sa a následkom tejto sankcie je neoprávnený zásah do majetkových práv sťažovateľa a primárne tak do práva sťažovateľa vlastníť majetok garantovaného Ústavou SR“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 49/2010 z 22. júna 2011 bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy. Zároveň požaduje, aby ústavný súd predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf/49/2010 z 22. júna 2011. Jeho podstatná argumentácia sa koncentrovala k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a k jeho nesúhlasu s interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci, na ktoré vytykané pochybenia a nedostatky v skutkových a právnych zisteniach orgánov daňovej správy (Daňový úrad N. a Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky) nereflektovali ani všeobecné súdy svojou prieskumnou činnosťou v správnom súdnictve, v ostatnom najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 8 Sžf/49/2011 z 22. júna 2011.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 8 Sžf/49/2011 z 22. júna 2011 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech...

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku...

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu N. č. 643/230/39808/09/Skov zo 07. 10. 2009, ktorým bola žalobcovi vyrubená daň na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2006 zo zisteného rozdielu dane v sume 9.976,13 €.

Pochybnosti o oprávnenosti uplatneného odpočtu dane vo výške 200.136,50 Sk (vzťahujúcej sa na doklady v III. štvrťroku 2006) nadobudol správca dane pri kontrole dokladov - faktúr od spoločnosti J., s. r. o., a to:

- fa č. 6004009 zo dňa 04.09.2006 na celkovú sumu 327.488,- Sk z toho daň 52.288,-Sk,
- fa č. 6001209 zo dňa 12.09.2006 na celkovú sumu 196.112,- Sk z toho daň 31.312,-Sk,
- fa č. 6002109 zo dňa 21.09.2006 na celkovú sumu 278.936,-Sk z toho daň 44.536,-Sk,
- fa č. 6002509 zo dňa 25.09.2006 na celkovú sumu 221.102,—Sk z toho daň 35.302,-Sk,
- fa č. 6002909 zo dňa 29.09.2006 na celkovú sumu 229.848,50 Sk z toho daň 36.698,50 Sk.

Bývalý konateľ spoločnosti J., s. r. o. M. H. účtovné doklady odovzdal novému konateľovi T. R., ktorý ani po opakovanej výzve doklady spoločnosti J., s. r. o. za zdaňovacie obdobie 2006 a 2007 nepredložil. Vo svedeckej výpovedi M. H. uviedol, že v čase keď bol konateľom spoločnosti, spoločnosť sídlila v prenajatých priestoroch, nevlastnila žiadne skladové priestory, nemala žiadnych zamestnancov, žalobcu pozná, faktúry vystavovala ekonómka a on ich podpísal, po dodaní tovaru ich nosil žalobcovi. Ručne vypisované príjmové pokladničné doklady vypisoval žalobca, ostatné účtovníčka. Príjmové pokladničné doklady aj podpísal, žalobcovi ich osobne odovzdal, prijal hotovosť, ktorú vyplatil žalobca. Tovar vozili na svojich vozidlách vodiči, dopravu pre žalobcu vykonávali M. K. a M. L. Svedok M. K. uviedol, že v roku 2006 nevykonával dopravu pre spoločnosť J., s. r. o., M. H. nepozná, je možné že mu niečo vozil jeho syn M. K., nakoľko sú so žalobcom kamaráti. Rovnako aj M. L. poprel vykonávanie dopravy pre spoločnosť J., s. r. o. v roku 2006. Z predložených účtovných dokladov správca dane zistil, že svedkovia M. K. a M. L. v roku 2006 nemajú v knihe vystavených faktúr za evidovaných žiadnu vystavenú faktúru na odberateľa J., s. r. o. a ani na žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené vznikli pochybnosti o reálnom dodaní tovaru spoločnosťou J., s. r. o. žalobcovi a keďže žalobca okrem faktúr a príjmových pokladničných dokladov nepredložil správcovi dane žiadny iný dôkaz preukazujúci

uskutočnenie dodávok podľa sporných faktúr od dodávateľa J., s. r. o., správca dane dospel k záveru, že žalobca si uplatnil odpočet dane v rozpore s § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z...

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúr), ale daňové doklady musia nielen po formálnej ale aj obsahovej stránke jednoznačne preukazovať, že zdaniteľné plnenie sa reálne uskutočnilo, a to osobou uvedenou v predkladaných faktúrach. Dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt, ktorý je povinný preukázať skutočné zrealizovanie dodávky tovaru tak, ako je to uvedené vo faktúrach, ak si uplatňuje nárok na odpočítanie dane. Daňový doklad sám o sebe ešte nie je dôkazom, že k určitému plneniu došlo. Je len tvrdením o tejto skutočnosti, ktorú musí vedieť daňový subjekt preukázať aj inak, ak jeho vierohodnosť v daňovej kontrole bola spochybnená.

Správca dane na základe vykonaného dokazovania spochybnil dodanie tovaru žalobcovi spoločnosťou J., s. r. o. Preto žalobca ak tvrdil, že došlo k uskutočneniu zdaniteľných plnení, mal povinnosť to preukázať. Žalobca len formálne deklaroval, že k dodaniu tovaru došlo, ale nepreukázal svoje tvrdenia a ani nevyvrátil pochybnosti správcu dane o dodaní tovaru.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom správcu dane a žalovaného, že neboli splnené podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. a § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z., pretože žalobca nepreukázal, že plnenia deklarované v sporných faktúrach boli reálne uskutočnené...

Odvolačný súd zistil, že dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležité aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožnil.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozsudkom sp. zn. 8 Sžf/49/2010 z 22. júna 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia

príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti predmetného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, z ktorého vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu rozsudku najvyššieho súdu presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd s ohľadom na už uvedené poznamenáva, že dôvody uvedené v rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Predmetné rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavnému súdu sa k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy žiada ďalej pripomenúť svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (II. ÚS 78/05, I. ÚS 177/08) .

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2011